

Список використаної літератури:

1. Osvita.ua [Електронний ресурс]:[Інтернет-портал] – Електронні дані - Режим доступу: http://ru.osvita.ua/vnz/reports/gov_reg/18491/ (дата звернення 25.02.2019). – Державні службовці: мотивація трудової діяльності.
2. Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України щодо впорядкування структури заробітної плати працівників державних органів, судів, органів та установ системи правосуддя у 2019 році: Постанова Кабінету Міністрів України від 06 лютого 2019 р. № 102 - [Електронний ресурс] – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/102-2019-%D0%BF>.
3. Реанімаційний пакет реформ [Електронний ресурс] - Режим доступу: <https://rpr.org.ua/news/reforma-derzhsluzhby-chy-spravdi-zarplaty-vyrishuyut-vse/>.
4. Бондар В. Д. Матеріальний чинник мотивації як спосіб підвищення ефективності діяльності державних службовців в Україні [Текст] / В. Д. Бондар // Ефективність державного управління: збірник наукових праць Львівського регіонального інституту державного управління Національної академії державного управління при Президентові України / За заг. ред. А. О. Чемериса. – Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2005. – № 8. – С. 233–239.
5. Про державну службу: Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII - [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19>.

Науковий керівник: к. держ. упр. Самойленко Л. Я.

А. В. Заточня

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

СУТНІСНА ХАРАКТЕРИСТИКА УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ТА ЇХ КЛАСИФІКАЦІЯ

Сучасні динамічні умови розвитку суспільства обумовлюють потребу в ефективності прийнятих управлінських рішень. Для цього необхідно чітко визначати особливості рішень в процесі здійснення управлінської діяльності.

Теоретико-методологічні та прикладні питання управлінських рішень як невід’ємної частини управлінського процесу розглянуті в наукових працях таких зарубіжних та вітчизняних вчених: В. Авер’янова, Г. Атаманчука, В. Бакуменка [1], Б. Литвака, В. Цветкова та інших.

За класичним уявленням, що склалося в науці управління (менеджмент), прийняття рішень ототожнювалося з вибором альтернативи. Відповідно – прийняття управлінських рішень розглядалося як вибір альтернативи при здійсненні управлінської діяльності. У сучасному управлінні прийняття управлінських рішень розглядається як суттєва частина управлінського процесу з послідовними етапами виявлення та діагностування проблемних ситуацій, розробкою альтернатив та вибором однієї з них, що найбільше задовольняє виходу з ситуації, що склалася [1, 24].

Таким чином, управлінське рішення – це свідомий акт організуючої діяльності суб’єкта управління, пов’язаний з вибором мети діяльності, а також шляхів, способів та засобів їх досягнення. Воно повинно відповідати таким вимогам: бути наукового обґрунтованим; законним; актуальним; реальним; конкретним; несуперечливим; своєчасним; інформативним [4, 6].

Складовою частиною управлінського рішення є:

–організаційне рішення – це вибір, який повинен зробити керівник для виконання обов’язків, обумовлених займаною посадою. Мета організаційного рішення – забезпечити рух до поставлених перед організацією завдань. Ці рішення бувають запрограмовані та незапрограмовані;

–раціональне рішення – це вибір, закріплений результатами об’єктивного аналізу. Воно, на відміну від заснованого на міркуваннях, не залежить від досвіду;

–програмні рішення, які базуються на звичці, заведеному порядку або процедурі й ухвалюються за типових обставин;

–не запрограмовані рішення, які слабо структуровані через нестачу інформації і

відсутність чітких цілей або завдань, встановлених процедур прийняття цих рішень;

– політичні рішення – це владні рішення, які передбачають визначення суспільної ієрархії підпорядкування і мають певні специфічні риси: всезагальний, системний імперативний характер, цілеспрямованість, ієрархічність, аналогічність тощо [4, 7].

Управлінські рішення можуть бути класифіковані за функціональним змістом, тобто стосовно загальних функцій управління:

- планові;
- організаційні;
- контролюючі;
- прогнозуючі [5, 52].

Інший принцип класифікації управлінських рішень пов'язаний з характером розв'язуваних задач:

- економічні;
- організаційні;
- технологічні;
- технічні;
- екологічні та ін.

Найчастіше управлінські рішення пов'язані не з однією, а з багатьма задачами, у тому чи іншому випадку мають комплексний характер [5, 52].

Залежно від організації розробки рішень виділяються такі управлінські рішення:

- одноособові;
- колегіальні;
- колективні.

Перевага способу організації вироблення управлінських рішень залежить від багатьох причин: компетентності керівництва, рівня кваліфікації колективу, характеру задач, ресурсів тощо [5, 52].

За характером цілей прийняті рішення можуть бути:

- поточними (оперативними);
- тактичними;
- стратегічними.

За причинами виникнення управлінські рішення поділяються на:

- ситуаційні, пов'язані з характером виникаючих обставин;
- за розпорядженням вищих органів;
- програмні, пов'язані з включенням даного об'єкта управління у визначену структуру програмно-цільових відносин;
- ініціативні, пов'язані з проявом ініціативи системи (наприклад у сфері виробництва товарів, послуг, посередницької діяльності);

– епізодичні і періодичні, які впливають з періодичності виробничих процесів у системі (наприклад, сезонності сільськогосподарського виробництва, сплавлення лісу по річках, геологічних робіт тощо) [5, 52].

Важливим класифікаційним підходом служать вихідні методи розробки управлінських рішень. До них можна віднести:

- графічні, з використанням графоаналітичних підходів (мережних моделей і методів, стрічкових графіків, структурних схем, декомпозиції великих систем);
- математичні методи, які припускають формалізацію представлень, відносин, пропорцій, термінів, подій, ресурсів;
- евристичні, пов'язані із широким використанням експертних оцінок, розробки сценаріїв, ситуаційних моделей [5, 52].

За організаційним оформленням управлінські рішення поділяються на:

- тверді, які однозначно задають подальший шлях їхнього втілення;

- ті, що орієнтують визначальний напрям розвитку системи;
- гнучкі, що змінюються відповідно до умов функціонування і розвитку системи;
- нормативні, що задають параметри протікання процесів у системі [5, 52].

Отже, можна зробити висновок, що управлінські рішення спрямовані на розв'язання конкретних управлінських завдань в системі державного управління, а їх класифікація є основою для визначення загальних та специфічних підходів до розробки, реалізації та оцінки рішень з метою підвищення їхньої ефективності.

Список використаної літератури:

1. Бакуменко В.Д. Державно-управлінські рішення: Навчальний посібник / В.Д. Бакуменко. – К.: ВПЦ АМУ, 2012. – 344 с.
2. Волошин О.Ф. Моделі та методи прийняття рішень: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / О.Ф. Волошин, С.О. Машенко. – 2-ге вид., перероб. та допов. – К.: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2010. – 336 с.
3. Воронов О.І. Інтерпретація поняття «управлінське рішення» у сфері державного управління / О.І. Воронов // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2015. – Вип. 2. – С. 38-47. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.dbuara.dp.ua/vidavnictvo/2015/2015_02\(25\)/6.pdf](http://www.dbuara.dp.ua/vidavnictvo/2015/2015_02(25)/6.pdf)
4. Романюк С.А. Прийняття та реалізація рішень у публічному управлінні: монографія / авт. кол.: С.А. Романюк (кер.) [та ін.]; за заг. ред. С.А. Романюка, В.І. Шарого. – Черкаси: видавець Чабаненко Ю.А., 2015. – 508 с.
5. Цюцюра С.В. Теоретичні основи та сутність управлінських рішень. Моделі прийняття управлінських рішень / С.В. Цюцюра, О.В. Криворучко, М.І. Цюцюра // Управління розвитком складних систем. – 2012. – Вип. 9. – С. 50-58. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://urss.knuba.edu.ua/files/zbirnyk-9/50-58.pdf>.

Науковий керівник: д. держ. упр., професор Шарий В.І.

В.В. Іванов

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЦЕНТРІВ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ

Однією із найважливіших передумов ефективної діяльності Центрів надання адміністративних послуг є гарантування комплексного та узгодженого правового забезпечення, тобто розроблення відповідної нормативно-правової бази. Саме на рівні нормативно-правових актів мають створюватися пріоритетні напрями діяльності ЦНАП, визначатися коло суб'єктів, відповідальних за її реалізацію.

Правове регулювання, з одного боку, є результатом цілеспрямованого впливу держави на розвиток суспільних відносин, а з другого – фактором їх стабільності та постійності, засобом досягнення суспільно значущих інтересів у процесі забезпечення зворотного зв'язку між результатами регулювання і діяльністю держави. Запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади і місцевого самоврядування як діяльності щодо забезпечення реалізації прав і свобод громадян є одним із завдань досягнення мети адміністративної реформи, що визначається у Концепції адміністративної реформи в Україні [1].

Дослідивши джерела правового регулювання центрів надання адміністративних послуг, загалом можна сказати, що до них відносяться: Конституція України, Закони України, Постанови та Розпорядження Кабінету Міністрів України та інші підзаконні акти.

Всі зазначені джерела необхідно поділити на дві великі категорії, до першої з яких слід віднести ті нормативно-правові акти, які опосередковано регулюють їх діяльність. До таких законодавчих актів, зокрема, належать: Конституція України як основоположний нормативно-правовий акт держави, закони України, які регламентують порядок надання конкретних видів адміністративних послуг, наприклад, Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань», що регулює відносини, які виникають у сфері державної реєстрації юридичних осіб, їхньої символіки (у випадках,